

13 — KONJI

Subota je uveče, provala oblaka, svet oko mene se davi u alkoholu, a ja taksiram.

Priča mog života, bar u ove dve i po godine - subota i praznici mi se najviše isplate, jer tad je ceo grad ili odviše pijan ili načisto drogirani da sedne za volan. Čistim ja auto posle svake takve vožnje, naravno, jer pijani ljudi umeju da se uneređuju da je to čudo jedno. Iza ovog para na zadnjem sedištu ostala je samo gomila mokrih novina, jer nisu imali kišobrane. I dok sam gužvao vlažne papire u lopte za bacanje, za oko mi je zapala fotka jednog konja.

Tu belu zvezdu na čelu i čakarasto oko prepoznao bih i u samrtnom ropcu: Princ Albert, koji u protekle dve godine aktivnog trčanja nije uspeo ni da se plasira, i koga bi svako normalan video prvog samo u kobasicama. Pobogu, zašto bi iko, ikada, *ikada* poželeo da tog konja slika za bilo kakve novine?

Da stvar bude još gora, ta užasna fotka degradirala je siroto kljuse na četiri uveta i kancerozno deformisanu glavu, i tek kad sam izašao iz auta i izravnao mokri papir pod slabom svetlošću benzinske pumpe, shvatio sam da su na slici zapravo *dve* konjske glave - Princ Albert u prednjem planu i neko anonimno ždrebe u pozadini, pri čemu Princ apsolutno dominira kadrom, jer njegove uši, zvezdasto čelo, buljavo oko i pružen nos su dobrih pola santimetra ispred fizionomije drugog kljuseteta.

A onda sam na iscepanom papiru ispod fotke našao reči “foto-finiš”.

E sad, bilo kakva fotka na kojoj Princ Albert učestvuje u nekom foto-finišu za prvo mesto jednostavno *nema* mesta u prošlosti, to je definitivno, to valjda ja dobro znam. A pošto je subota uveče, a trke su nedeljom, to znači da fotki nema mesta u sadašnjosti, jer bio sam na hipodromu i prošle nedelje, i svake pre toga. Što dalje znači... U ovom gradu ima skoro million ljudi kojima to ne znači apsolutno ništa. Ali pored njih skoro million, tu sam ja.

Dok sam gazio 120 praznim bulevarom, peglao sam priču za Jelenu, jer moja Jelena je racionalno i staloženo stvorenje kakvom treba daleko istinitija priča od ove koju ja imam, znači - treba joj laž. Dok sam tražio mesto za parkiranje pred našom zgradom, shvatio sam da joj ne smem pomenuti niti ovu fotku, niti Princa Alberta, niti bilo kakve konje uopšte. Dok sam čekao lift za šesti sprat, shvatio sam da ne smem pominjati ni hipodrom, ni kladionicu, ni bilo šta vezano za igre na sreću uopšte. I dok sam otključavao vrata stana, shvatio sam da je tek tri izjutra, i da bi bilo bolje da joj skuvam jaku kafu pre no što je probudim.

Dva sata kasnije, shvatio sam da logika nema veze sa životom.

- Ti ili si pijan ili lud, trećeg nema – uzdahnula je Jelena rezignirano.

- Daaaj, šta ti je sad, šta izigravaš jebenog akrepa, daj budi malo kul žena... Dve godine ti donosim sve pare kući ko jebena veverica, šta je sad tu problem ako mi jednom, samo jednom zatreba soma evra...

- Problem je što *znam* da ćeš da ih uludo spiskaš – bila je neu-moljiva.

- Kako bre možeš tako nešto da mi kažeš kad za ove tri godine nisam ni gaće kupio bez tvoje dozvole? Lepo ti kažem da ti za dva dana vraćam najmanje pet soma u taj naš fond, pa zar nije to super prilika da dignemo cifru do maksimuma, sutra ćemo bre imamo dovoljno za tu Grčku i još pride, obećavam!

- Ma kako da ne, tebi se baš može verovati na reč, ti si baš ono, čovek od *poverenja*, pogotovo kad su *pare* u pitanju! Ili žene. Ili alko-hol. Ili *droga*.

- Zašto sad to opet izvlačiš, pa kad sam zadnji put išta slično uradio otkako zajedno živimo, reci mi kad? I šta sad to znači, da ćeš mi ceo život to da nabijaš na nos, kao, za tebe ću uvek biti takav i samo takav, sve tamo do penzije?

- Kad mi *dokažeš* da si se promenio, promeniću i ja taj moj stav.

- Pa evo ti se baš dokazujem, ovo će ti upravo biti dokaz, ajde mi poveruj na reč samo jednom, samo sada, pa ću da ti sutra dokažem

koliko sam vredan poverenja, jer kako da ti se dokažem kad mi ne daš ni šansu?

Naravno, sve je bilo uzalud, i zalupio sam vrata da se malter raspao samo tako. Nazvao sam kevu. Znao sam da je i to uzalud, ali koga da zovem? Keva ne da mi nije dala pare, nego mi je i onako na uvo ladno sručila svu ušteđevinu – *za života ti ne dam ni prebijene kinte, a bogami ni posle, jer ću rađe sve da zapalim ili dam crnom ciganinu nego probisvetu i vucibatini kao što si ti*. Okrenem onda Sinišu, ajde što znam da je ljiga, ali jebiga, ipak mi je ko brat, zapravo mi i jeste brat od tetke, i čovek me ladno otkači kao *jao samo da si me juče pitao za pare, imao sam juče tonu, ali danas nemam ni prebijene kinte, eto stvarno...*

I tu shvatim da nemam više koga da zovem. A onda se setim kako je čale umeo da kaže „kad god mi je bilo stani-pani, imao sam više vajde od neprijatelja nego od vajnih prijatelja“, i tu ja zapalim do Ljube Zemunca.

Srkao je kafu i gledao neki fudbal dok sam pred njega uredno slagao sve što posedujem: mobilni, verenički prsten i zlatni lanac.

- Uzeću ti samo auto – rekao je Ljuba čačkajući penkalom vosak iz ušiju. - Znam da nije tvoj ali to bar mogu da utopim za soma evra. A ti gledaj da mi vratiš soma i po za pet dana, jer stvarno me mrzi da lomim kolena za tako sitne pare.

Došlo mi je da ga izljubim, tu na mestu. Sat kasnije sam bio na hipodromu i odigrao Princa Alberta. Deset minuta kasnije sam na ekranu odgledao foto-finiš i bio prvi u redu za isplatu na kvoti 49:1, dok su svi okolo cepali tikete i jebali majku džokejima koji su pulovali konje, gledajući me kao da sam im ubio kevu. Na kraju sam dobio i čuvara na dužnosti da me isprati do busa i ladno sam u njemu prepoznao bivšeg muriju koja mi je jednom davno pendrekom obijala bubrege. Nisam ništa rekao a nije ni on, sve ako me i jeste prepoznao, i ne samo da me je otpratio do autobusa nego je i ušao sa mnom. Ponudio sam mu 100 evra, ono čisto pristojnosti radi, ali on je samo odmahnuo rukom i rekao da ne treba, jer to mu je ionako usput, smena mu se završila i ide kući. I kad sam sišao kod mosta pružio mi je ruku i rekao „ajde sad, i budi pametan, momak“, a ja mu nisam rekao ništa, nisam znao šta da kažem. Nisam znao ni kud da odem,

dal' u Švecu ili na Karibe, hodao sam u krug ko zadnji ludak i stezao papirnatu kesu punu love.

Sat kasnije sam otišao do Ljube, dao mu soma i po da ne pomisli kako sam jajara, uzeo auto i polomio se da nađem cveće i kakvu đinđuvu za Jelenu, da se lakše odljuti. I odvešću je u neku banju, da malko iskuliramo bar tamo do subote.

Jer ja u subotu moram da radim, naravno.